

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 111.149 van 9 oktober 2002
in de zaak A. 116.217/VII-25.613**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. ORIJ,
 kantoor houdende te 3840 BORGLOON,
 Gillebroekstraat 16

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 12 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ORIJ, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat J. HENDRIX, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 11 oktober 2001 en verklaarde zich op 12 oktober 2001 vluchteling.

1.2. Op 7 november 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 december 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"U, een Russisch staatsburger van Russische origine, verklaart in Rusland problemen te hebben gekend omdat u lid bent van de Adventisten van de Zevende Dag. U heeft op 9 oktober 2001 het land verlaten en bent op 11 oktober 2001, samen met uw meerderjarige dochter E. I. (ov: 5.141.434) en uw minderjarige dochter A., in België aangekomen, waar u op 12 oktober 2001 asiel heeft aangevraagd.

U verklaart dat u in 1987 toetrad tot de Adventisten van de Zevende Dag in Kaliningrad en dat u sindsdien problemen kende. Uw oudste dochter kende veel problemen op school omwille van haar geloof. Ze werd gepest en uitgescholden door klasgenoten. Enkele keren werd ze door leeftijdsgenoten fysiek aangevallen. Eén keer, in 1994, liep ze hierbij een hersenschudding op. Uw dochter heeft vele keren moeten

veranderen van school omdat ze problemen kreeg met leerkrachten, vooral omdat de zaterdag een gewone schooldag is in Rusland en haar geloof haar niet toelaat op die dag naar school te gaan. Ook uw jongste dochter kreeg problemen toen ze begon school te lopen. U en uw dochter werden bovendien uitgescholden voor fascistten omdat uw grootouders van Duitse origine waren. In 1996 verhuisde u naar Polen. U kreeg er echter geen verblijfsvergunning, zodat u in 1997 terug moest keren naar Rusland. Verder waren er ook problemen met de burens, die geen begrip konden opbrengen voor uw religieuze overtuigingen en die vaak dronken waren. In de zomer van 2001 heeft een buurman twee keer met een soort geweer geschoten, een keer op een raam van uw huis en een andere keer bijna in het been van uw jongste dochter. Er vielen geen gewonden. De politie kwam erbij, maar de man beweerde dat hij op duiven schoot. Andere keren werden stenen door de ruiten gegooid. In de zomer van 1999 heeft een jongen uit de buurt met zijn schoen op de vingers van uw jongste dochter gestampt, waardoor ze een nagel verloor. Uw belangrijkste problemen speelden zich echter af op het vlak van de werkgelegenheid. Omdat u wegens uw geloofsovertuiging 's zaterdags niet kon werken, was het moeilijk werk te vinden. De laatste twee jaar werkte u in een meubelfabriek, waar u op andere dagen overuren moest presteren om de zaterdag niet te hoeven werken. Bovendien kreeg u een lager salaris dan andere werknemers.

Er dient opgemerkt te worden dat de elementen die u aanbrengt niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te worden beschouwd. U werd nooit fysiek aangevallen en heeft nooit problemen gekend met de autoriteiten. Uw dochters werden wel fysiek aangevallen, doch enkel door andere kinderen. Dit kan echter niet als een vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden beschouwd. Dit fysieke geweld door kinderen de pesterijen, beledigingen en problemen op school en op het werk zijn vormen van algemene discriminatie binnen de private sfeer. U en uw dochters kenden enkel problemen met privé-personen. Bovendien kan niet zonder meer gesteld worden dat u niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen. U heeft de politie gecontacteerd in verband met de schietgrage buurman en u weet niet of de man al dan niet gestraft werd voor zijn daden. Het is merkwaardig dat u het verloop van deze zaak niet opvolgde, terwijl toch enige interesse verwacht wordt, indien u een vrees zou koesteren ten gevolge van deze incidenten. Bovendien is het evenzeer merkwaardig dat uw dochter E. op het Commissariaat-generaal slechts van één incident spreekt waarbij er geschoten is, namelijk op het raam, en niet over het incident waarbij op haar zus zou geschoten zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei uw dochter zelfs helemaal niets over incidenten waarbij er geschoten werd. Het is onaannemelijk dat ze dergelijke zwaarwichtige incidenten zou vergeten zijn. Tenslotte moet worden opgemerkt dat u reeds in juni 2001 toen u besloot uw huis te verkopen, had beslist om naar België te komen. Het feit dat u nog tot einde oktober 2001 in Rusland bleef wonen, ondermijnt verder de vrees die u er zou koesteren.

Gelet op het voorgaande kan wat u betreft geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (paspoorten, geboorteakten, echtscheidingsakten, diploma's, rijbewijs, koopakte appartement in Polen, doopakten, weigering verblijfsvergunning Polen, medisch dossier dochter, algemene krantenartikels) zijn niet van die aard dat ze de hierboven vermelde vaststellingen kunnen wijzigen."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht en machtsoverschrijding; dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al haar problemen herleidt tot problemen van sociaal-economische aard, terwijl de "enige, onderliggende,

oorzaak van de problematische situatie de geloofsovertuiging van verzoekster is, waardoor zij volledig buiten het maatschappelijk en sociaal leven kwam te staan”;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing oordeelt dat de aangebrachte elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te worden beschouwd; dat het geweld tussen de kinderen, de pesterijen op school en de problemen op het werk vormen zijn van algemene discriminatie binnen de private sfeer; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat er niet zonder meer kan gesteld worden dat de verzoekende partij niet op de steun van de autoriteiten kon rekenen, gezien de politie gecontacteerd werd na een confrontatie met de buurman en dat de verzoekende partij nooit problemen ondervond met de autoriteiten;

Overwegende dat de commissaris-generaal zich in de ontvankelijkheidsfase een juist beeld dient te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring; dat de commissaris-generaal hiertoe alle gegevens die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen onderzoekt; dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaring uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaring; dat, gelet op het voorafgaande, dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat de bewering van de verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een schending van de motiveringsplicht niet kan worden bijgetreden; dat de beslissing van de commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk is; dat het enige middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.